

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní Mgr. Janou Komínkovou v právní věci **žalobce: P.F., zastoupeného Mgr. Pavlem Krausem, advokátem, se sídlem Praha 4, Jitřní 558/8, proti žalované: Policie České republiky, Krajské ředitelství policie Plzeňského kraje, se sídlem Plzeň, Nádražní 2, o žalobě proti rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Plzeňského kraje, dopravního inspektorát Klatovy ze dne 5. 3. 2015, série GE/2014, číslo E 2280697 a o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 28.5.2015, č.j. KRPP-82837-1/ČJ-2015-0300DP,**

t a k t o :

- I. **Žaloba proti rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Plzeňského kraje, dopravního inspektorát Klatovy ze dne 5. 3. 2015, série GE/2014, číslo E 2280697 se o d m í t á.**
- II. **Žaloba proti rozhodnutí žalované ze dne 28. 5. 2015, č.j. KRPP-82837-1/ČJ-2015-0300DP se z a m í t á.**
- III. **Žádný z účastníků n e m á n á r o k na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se podanou žalobou domáhá zrušení výše uvedeného rozhodnutí žalované, jímž bylo zamítnuto jeho odvolání proti rozhodnutí Policie ČR, Krajského ředitelství policie Plzeňského kraje, Územního odboru Klatovy, dopravního inspektorátu ze dne 20. 4. 2015, č.j. KRPP-48368-11/ČJ-2012-030406, jímž byla opravena zřejmá nesprávnost na pokutovém bloku série GE/2014, číslo bloku: E2280697. Dále se žalobce podanou žalobou domáhá

zrušení rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Plzeňského kraje, dopravního inspektorát Klatovy ze dne 5. 3. 2015, série GE/2014, číslo E 2280697.

V podané žalobě žalobce namítal, že odvolací správní orgán nepostupoval v souladu s § 89 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále jen „správní řád“), když neúplně a nesprávně přezkoumal soulad rozhodnutí správního orgánu I. stupně a řízení, které vydání rozhodnutí předcházelo s právními předpisy. Podle žalobce odvolací správní orgán nepřezkoumal rozhodnutí správního orgánu I. stupně v celém rozsahu a ani v rozsahu odvolacích námitek, nezjistil všechny okolnosti důležité pro ochranu veřejného zájmu, nezjistil i bez návrhu všechny rozhodné okolnosti svědčící ve prospěch i neprospěch žalobce a vydal nepřezkoumatelné rozhodnutí. Žalobce dále namítal, že odvolací správní orgán své rozhodnutí řádně neodůvodnil v souladu s § 68 odst. 3 správního řádu a učinil toto rozhodnutí zcela nepřezkoumatelné a vadné. Odvolací správní orgán se v odůvodnění svého rozhodnutí nevypořádal se všemi námitkami žalobce týkajícími se nicotnosti, neuskutečnitelnosti a nezákonnosti rozhodnutí správního orgánu I. stupně, které žalobce ve svém odvolání uvedl. Žalobce tvrdil, že odvolací správní orgán v odůvodnění svého rozhodnutí ani řádně nespécifikoval podklady pro vydání svého rozhodnutí, když neuvedl, na základě jakých podkladů, dospěl k závěru, že v pokutovém bloku nedošlo ke změně právního hodnocení změnou písmene „l“ na písmeno „k“. S ohledem na výše uvedené je podle žalobce zcela zřejmé, že byl postupem správního orgánu zkrácen přímo i v důsledku porušení svých práv, na svých právech, která mu přísluší, takovým způsobem, že to mělo za následek nezákonné rozhodnutí.

Dále uvedl, že rozhodnutím správního orgánu I. stupně – Policie ČR ze dne 20. 4. 2015, č.j. KRPP-48368-11/ČJ-2015-030406, bylo rozhodnuto tak, že výrok v pokutovém bloku na místě zaplaceném série GE/2014 číslo E 2280697 v kolonce 6 „Pokuta uložena za přestupek dle §“ se opravuje zřejmá nesprávnost, kdy v uvedení znění § je uvedeno ne zcela jednoznačně čitelné malé psací písmeno „k“ na správné písmeno „l“. Žalobce namítal, že je právně a fakticky neuskutečnitelné a nezákonné, aby byla právní kvalifikace přestupku opravena, a to pomocí opravného rozhodnutí podle § 70 správního řádu. Podle žalobce došlo ke změně obsahu rozhodnutí, resp. byl opraven nedostatek zásadního rázu, což vyplývá i ze samotného znění § 70 správního řádu, které uvádí, že týká-li se oprava výroku rozhodnutí, vydá o tom správní orgán opravné rozhodnutí.

Žalobce konstatoval, že rozhodnutí správního orgánu I. stupně trpí vadami, jež je činí zjevně právně a fakticky neuskutečnitelným a nezákonným. Podle § 68 odst. 1 správního řádu, obsahuje rozhodnutí výrokovou část, odůvodnění a poučení účastníků. Rozhodnutí vydané v blokovém řízení musí obsahovat náležitosti, které jsou uvedeny v ustanovení § 85 odst. 4 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích (dále jen „zákon o přestupcích“), a další údaje, jak vyplývají z použití bloku k ukládání pokut, vydaného podle ustanovení § 85 odst. 1 tohoto zákona. Právní moc a vykonatelnost rozhodnutí, resp. rozhodnutí vydaného v blokovém řízení, nastává kumulativně splněním podmínek uvedených v § 84 zákona o přestupcích a podpisem osoby obviněné. Od této chvíle je toto rozhodnutí nezměnitelné a nadáno presumpcí správnosti ve všech jeho výrocích. Dle § 70 správního řádu, opravu zřejmých nesprávností v písemném vyhotovení rozhodnutí z moci úřední provede usnesením správní orgán, který rozhodnutí vydal. Týká-li se oprava výroku rozhodnutí, vydá o tom správní orgán opravné rozhodnutí. Prvním úkonem správního orgánu ve věci opravy je vydání tohoto

rozhodnutí. Opravné rozhodnutí, kterým se opravují zřejmé nesprávnosti ve výroku rozhodnutí, má hmotněprávní účinky. Nemělo by však mít vliv na práva nabytá v dobré víře, neboť zásahem do textu rozhodnutí nelze měnit jeho obsah, protože se nejedná o opravný prostředek ani o nové rozhodnutí. Jiné vady rozhodnutí, které nenaplnují hypotézu § 70 správního řádu, lze napravit jen cestou řádných či mimořádných opravných prostředků. Institut opravy zřejmých nesprávností podle § 70 správního řádu není nástrojem, prostřednictvím kterého by bylo možné dodatečně cílovat právní kvalifikaci přestupku v rozhodnutí a odstraňovat věcné nepřesnosti obsahového charakteru, popř. dodatečně stavět výrok rozhodnutí do souladu s podklady rozhodnutí. V daném případě bylo prvním úkonem správního orgánu I. stupně ve věci opravy vydání opravného rozhodnutí, kterým byl změněn výrok rozhodnutí vydaného v blokovém řízení dle § 84 odst. 1 zákona o přestupcích. Tím správní orgán I. stupně změnil obsah a výrok svého původně vydaného rozhodnutí, resp. jeho podstatu, změnil vlastní rozhodnutí o přestupku. Podle žalobce správní orgán I. stupně svým rozhodnutím změnil výrok v nezměnitelném rozhodnutí formou opravného rozhodnutí, čímž zcela jednoznačně postupoval v přímém rozporu s ustanovením § 2 správního řádu a zásadou *res iudicata* a bez ohledu na skutečnost, že změnil „pouze“ právní kvalifikaci přestupku, tedy postupoval nezákonně.

Žalobce v této souvislosti zdůraznil, že mohl-li by správní orgán I. stupně uplatňovat opravná rozhodnutí dle ustanovení § 70 správního řádu, k tomu, aby nezměnitelná rozhodnutí jako jsou rozhodnutí uložená v blokovém řízení, která jsou svou povahou specifická a nadána presumpcí správnosti, dodatečně opravoval tak, aby byla v souladu s podklady pro tato rozhodnutí a mohl by tak opravovat jejich výroky, resp. jejich vlastní obsah (jako je tomu v tomto případě), postupoval by v rozporu se zákonem a se zásadami správního práva, přičemž účastník by poté neměl jakoukoliv možnost obrany proti zjištěním v nich uvedených. S ohledem na zásadu *vigilantibus iura* se totiž obviněný z přestupku udělením souhlasu s uložením pokuty v blokovém řízení vzdává možnosti zajištění dalších důkazních prostředků a skutkových zjištění. V důsledku toho pak nabývají závěry přestupkového orgánu charakter nesporných zjištění, která tvoří podklad pro uložení sankce. Povaha blokového řízení tedy vylučuje, aby byly následně opravovány výroky učiněné v tomto řízení. V této souvislosti žalobce poukázal na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 12. března 2013 č. j. 1 As 21/2010-65. Z tohoto usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu plyne zásada nezměnitelnosti a nezpochybnitelnosti pokutového bloku jako pravomocného správního rozhodnutí *sui generis*.

Udělením souhlasu s projednáním skutků v blokovém řízení, v souladu se zásadou *vigilantibus iura* žalobce, ale i správní orgán převzal odpovědnost za skutečnost, že údaje uvedené na příslušných pokutových blocích souhlasí se zjištěným skutkovým stavem, že tento skutkový stav byl zjištěn úplně a zejména že zjištěnému skutkovému stavu odpovídá právní kvalifikace přestupkového jednání, za které byla žalobci udělena pokuta v blokovém řízení. Jestliže nyní se správní orgán dovolává změny výroku obsaženého v pokutovém bloku v důsledku dodatečných zjištění, nelze tyto skutečnosti úspěšně uplatňovat dle § 70 správního řádu, ale lze je napravit jen cestou řádných či mimořádných opravných prostředků. S ohledem na výše uvedené podle žalobce zcela zřejmé, že byl postupem správního orgánu I. stupně zkrácen přímo i v důsledku porušení svých práv, na svých právech, která mu přísluší, takovým způsobem, že to mělo za následek nezákonné rozhodnutí.

Dále žalobce namítal, že rozhodnutí pokutového bloku na místě zaplaceném série GE/2014 číslo E 2280697 ze dne 5. 3. 2015 neodpovídá skutečnému stavu věci. Právní kvalifikace přestupku uvedená v pokutovém bloku odporuje zákonu o silničním provozu a činí pokutový blok nesrozumitelný pro vnitřní rozpornost. Žalobce uvedl, že správní orgán nepostupoval v souladu s § 84 zákona o přestupcích.

Konstatoval, že podle § 2 odst. 1 správní orgán postupuje v souladu se zákony a ostatními právními předpisy, jakož i mezinárodními smlouvami, které jsou součástí právního řádu. Správní orgány zcela jednoznačně nepostupovaly v souladu se zásadou zákonnosti. Správní orgány nepostupovaly ani v souladu se zásadou nezměnitelnosti a nezpochybnitelnosti pokutového bloku jako pravomocného správního rozhodnutí sui generis. Dle § 68 odst. 3 správního řádu, se v odůvodnění uvedou důvody výroku nebo výroků rozhodnutí, podklady pro jeho vydání, úvahy, kterými se správní orgán řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů, a informace o tom, jak se správní orgán vypořádal s návrhy a námitkami účastníků a s jejich vyjádřením k podkladům rozhodnutí. Správní orgány ani v jednom případě řádně neodůvodnily svá rozhodnutí v souladu s § 68 odst. 3 správního řádu a učinily tak obě rozhodnutí zcela nepřezkoumatelná a vadná. Správní orgány se ani nevypořádaly se všemi námitkami žalobce. Správní orgány se nevypořádaly s námitkou nicotnosti, neuskutečnitelnosti a nezákonnosti. Dle § 89 odst. 2 správního řádu, přezkouvává odvolací správní orgán soulad napadeného rozhodnutí a řízení, které vydání rozhodnutí předcházelo, s právními předpisy. Správnost napadeného rozhodnutí přezkouvává jen v rozsahu námitek uvedených v odvolání. Dle rozsudku Nejvyššího správního soudu ČR ze dne 24. 3. 2010 sp. zn.: 3 Ads 143/2009-47, odvolací správní orgán přezkouvává soulad napadeného rozhodnutí a řízení, které vydání rozhodnutí předcházelo, s právními předpisy. Zákonnost rozhodnutí tedy přezkouvává bez dalšího v celém rozsahu, pouze věcnou správnost rozhodnutí posuzuje v rozsahu námitek uvedených v odvolání. Dle usnesení Nejvyššího správního soudu ČR ze dne 12. 3. 2013 č. j. 7 As 100/2010 - 65 je správní orgán v navazujícím řízení povinen přihlédnout z úřední povinnosti i k nicotnosti rozhodnutí, které bylo vydáno v blokovém řízení, neboť ani takový správní akt nemůže být veřejnou mocí respektován a vynucován. Účastníci všech těchto navazujících řízení jsou přitom oprávněni namítat nicotnost podkladového rozhodnutí a příslušný správní orgán je povinen se touto námitkou zabývat. Odvolací správní orgán nepostupoval v souladu s § 89 odst. 2 správního řádu a výše uvedenou judikaturou, když zákonnost rozhodnutí nepřezkoumal v celém rozsahu, resp. odvolací správní orgán se nevypořádal s námitkou nicotnosti žalobce a ani se nikterak touto námitkou ve svém rozhodnutí nezabýval.

Žalobce navrhoval, aby soud zrušil napadené rozhodnutí a rozhodnutí o pokutovém bloku a věc vrátil žalované k dalšímu řízení.

Ve **vyjádření k podané žalobě** žalovaná především zdůrazňovala, že dle jejího názoru bylo ze strany správního orgánu prvního stupně i ze strany odvolacího orgánu postupováno striktně v souladu s platnými právními předpisy, přičemž rozhodně nedošlo k žádnému zásadnímu porušení žalobcových práv. Ve věci jednotlivých konkrétních věcných námitek žalobce, obsažených pod body II. - V. podané žaloby, žalovaná odkazovala na odůvodnění napadeného rozhodnutí č. j. KRPP-82837-1/ČJ-2015-0300DP, s jehož závěry se žalovaná plně ztotožnila. Nad rámec věcné argumentace obsažené v napadeném rozhodnutí považovala za vhodné zdůraznit pouze některé konkrétní skutečnosti. V daném případě

žalobce podepsal pokutový blok, na němž je ještě nad inkriminovaným písmenem „k“ v podrobném popisu přestupkového jednání mj. výslovně uvedeno § 6/1 a) z. č. 361/2000 Sb. *řidič nebyl při jízdě připoután bezpečnostním pásem...*. V souvislosti s takto uvedeným slovním popisem přestupkového jednání je zcela jednoznačné přestupkové jednání žalobce i právní kvalifikace tohoto jednání. Žalobce nikdy nezpochybnil skutečnost, že udělil souhlas s uložením pokuty v blokovém řízení a žalovaná má za jednoznačně prokázané, že žalobce byl zcela prokazatelně seznámen s podstatou přestupkového jednání, které je mu kladeno za vinu, když v části pokutového bloku, která mu byla policistou předložena a kterou žalobce vlastnoručně podepsal, bylo výslovně uvedeno, že nebyl při jízdě připoután bezpečnostním pásem. Podpisem pokutového bloku žalobce tuto skutečnost potvrdil. Pokud došlo k tomu, že ze strany správního orgánu byla v souladu s ustanovením § 70 věty druhé správního řádu, opravena zřejmá nesprávnost v psaní, pak takové jednání rozhodně nemůže být kvalifikováno jako změna právní kvalifikace rozsudku. V daném případě se navíc ani zcela hypoteticky nemůže jednat o záměnu kvalifikace, neboť ustanovení § 125c odst. 1 písm. l) zákona o provozu na pozemních komunikacích neexistuje. Posledním písmenem § 125c odst. 1 je právě písmeno k). Žalovaná má navíc za to, že i v původním znění pokutového bloku je uvedeno právě správné písmeno k), nicméně vzhledem ke způsobu psaní policisty (viz ostatní psaný text na pokutovém bloku) může být toto písmeno k) vnímáno nejednoznačně. Proto správní orgán v rámci posílení právní jistoty přistoupil k vydání opravného rozhodnutí v souladu s výše zmíněným ustanovením § 70 věty druhé správního řádu. Žalovaná považovala také za důležité upozornit na skutečnost, že proti udělené blokové pokutě začal žalobce brojit teprve ve chvíli, kdy zjistil, že v důsledku udělené pokuty dosáhl 12 bodů v bodovém hodnocení a byl tak vyzván k odevzdání řidičského průkazu. Z uvedeného chování žalobce lze dle názoru žalované s velkou mírou pravděpodobnosti dovozovat účelovost celé žalobcovy snahy o obnovu řízení. Dle ustanovení § 84 zákona o přestupcích, lze přestupek projednat uložením pokuty v blokovém řízení za předpokladu, že je spolehlivě zjištěn, k jeho vyřešení nepostačí domluva a obviněný z přestupku je ochoten uloženou pokutu zaplatit. Proti takovému uložení pokuty se nelze odvolat. V případě, je-li sice pachatel přestupku ochoten uloženou pokutu zaplatit, avšak není schopen zaplatit jí na místě, vydá se mu v souladu s ustanovením § 85 odst. 3 tohoto zákona blok na pokutu na místě nezaplacenou s poučením o způsobu zaplacení pokuty, o lhůtě její splatnosti a o následcích nezaplacení pokuty. V daném případě došlo k naplnění všech uvedených zákonných podmínek, zejména je pak nutno zdůraznit, že žalobce souhlasil s projednáním celé věci v rámci blokového řízení a uložením pokuty, s tím, že se dopustil porušení ustanovení § 6 odst. 1 písm. a) zákona o provozu na pozemních komunikacích (*„řidič motorového vozidla je kromě povinností uvedených v § 4 a 5 dále povinen být za jízdy připoután na sedadle bezpečnostním pásem, pokud jím je sedadlo povinně vybaveno podle zvláštního právního předpisu“*), přičemž na jím podepsaném pokutovém bloku bylo policistou výslovně uvedeno *„řidič nebyl při jízdě připoután bezpečnostním pásem“*. S ohledem na výše uvedené měla žalovaná za to, že napadená rozhodnutí č. j. KRPP-82837-1/ČJ- 2015-0300DP a KRPP-48368-11/ČJ-2015-030406 i předchozí rozhodnutí v blokovém řízení (blok série GE/2014, číslo E2280697), byla vydána plně v souladu se zákonem a jejich závěry jsou zcela v souladu s platnými právními předpisy i konstantní soudní judikaturou.

Žalovaná navrhla, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

Součástí **správního spisu** je úřední záznam ze dne 5. 3. 2015, z něhož vyplývá, že

žalobce jako řidič osobního automobilu Citroen XSARA N2NFU1IF, RZ ... byl hlídkou Policie ČR vyzván k předložení dokladů předepsaných pro provoz a řízení motorových vozidel. Žalobce předložil řidičský a občanský průkaz a platnou zelenou kartu. Následně mu byl sdělen přestupek, kterého se dopustil, a to, že porušil § 6 odst. 1 písm. a) zákona o provozu na pozemních komunikacích. Tím se dopustil přestupku podle § 125c odst. 1 písm. k) téhož zákona. Žalobce na místě s přestupkem souhlasil a zaplatil blokovou pokutu ve výši 100,-Kč a následně podepsal pokutový blok série GE/2014 č. E2280697, který je také součástí správního spisu. V pokutovém bloku v položce číslo 5 je uvedeno, „5. 3. 2015 v 12:15 hodin, Sušice, ulice Příkopy § 6 odst. 1 písm. a) zákon č. 361/2000 Sb., řidič nebyl při jízdě připoután bezpečnostním pásem, RZ“ Dále v kolonce 6 je uvedeno pokuta uložena za přestupek podle 125c odst. 1 s uvedením ne zcela jednoznačně čitelného malého psacího písmene „k“, jež vyjadřuje ve skutkové podstatě přestupku vyjádření písmena. Z podání ze dne 3. 4. 2015, č.j. KRPP-53231-1/ČJ-2015-0300DP, je zřejmé, že správní orgán I. stupně na základě podnětu žalobce, na nějž nahlížel jako na podnět k provedení přezkumného řízení, dospěl k závěru, že není pochyb o tom, že blokového řízení se účastnil právě žalobce, podle vyjádření policisty a i na základě zápisu v pokutovém bloku nemá pochyb o tom, že za jízdy nebyl žalobce připoután bezpečnostním pásem a dále, že podmínky pro vydání rozhodnutí o přestupku žalobce v blokovém řízení byly splněny. Rozhodnutí nebylo vydáno v rozporu s právními předpisy. Šetřením nezjistil skutečnosti odůvodňující zahájení přezkumného řízení a případné zrušení nebo změnu vydaného rozhodnutí v blokovém řízení, jak má na mysli § 95 odst. 1 správního řádu. Dále uvedl, že pohledem do pokutového bloku v části 6. je uvedeno ne zcela jednoznačně čitelné malé psací písmeno k). Ve spojitosti se slovním vyjádřením skutku a definování porušení ustanovení § 6 odst. 1 písm. a) zákona o silničním provozu považoval správní orgán zápis v této části za písařskou chybu, kterou je možné opravit opravou zřejmých nesprávností ve smyslu § 70 správního řádu.

Dne 20. 4. 2015 bylo vydáno **prvoinstanční rozhodnutí**, v němž správní orgán I. stupně konstatoval, že při kontrole písemného vyhotovení rozhodnutí zjistil ne zcela jednoznačně čitelné malé psací písmeno " k " v kolonce 6, kde je uveden §, za jaký přestupek je bloková pokuta uložena. Proto z moci úřední jako správní orgán, který rozhodnutí vydal, provedl opravu. Dne 5. 3. 2015 policejní orgán DI Klatovy v blokovém řízení ve smyslu zákona o přestupcích pravomocně rozhodl, že žalobce dne 5. 3. 2015 v 12:15 hodin v obci Sušice na ulici Příkopy nebyl za jízdy připoután bezpečnostním pasem, ačkoliv jím bylo sedadlo povinně vybaveno. Tím spáchal přestupek podle § 125 odst. 1 písm. k) zákona o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, neboť porušil ustanovení § 6 odst. 1 písm. a) téhož zákona. Na základě tohoto zjištění a souhlasu s přestupkem byl žalobci vypsán blok na pokutu na místě zaplacenou série GE/2014 č. 2280697. Při vypisování bloku policejním orgánem v kolonce 6, kde je uveden §, za jaký přestupek je bloková pokuta uložena, je ne zcela čitelné malé psací písmeno "k" vypadající jako malé psací písmeno „l“ v paragrafovém znění. Správně se jedná o písmeno " k " Na výrok rozhodnutí neměla tato nesprávnost v psaní žádný vliv. Zbývající část rozhodnutí se nemění a rozhodnutí zůstává platné.

V odůvodnění **napadeného rozhodnutí** žalovaná uvedla, že Nejvyšší soudní instance České republiky judikovaly, že ustanovení o opravě zřejmých nesprávností lze aplikovat

pouze na zjevné omyly ohledně údajů, které jsou však dostatečně podloženy zjištěními prokazujícími jejich správné znění. A naopak, nelze měnit vlastní skutková zjištění či jejich již provedené právní hodnocení. Není možné, aby se s odkazem na uvedené ustanovení zásadně měnil obsah rozhodnutí. Takový postup zakládá důvodné pochybnosti o správnosti rozhodování příslušného orgánu, nasvědčuje libovůli jeho rozhodování a je jednoznačně v rozporu s principem právní jistoty, jenž je imanentní pojmu „právního státu“ (čl. 1 odst. 1 Ústavy). K tomu žalovaná poukázala na nálezy Ústavního soudu ze dne 11. 3. 2003 sp. zn. II ÚS 237/02. Dále žalovaná uvedla, že je třeba zodpovědět otázku, zda vydáním opravného rozhodnutí došlo ke změně vlastního skutkového zjištění či ke změně provedeného právního hodnocení nebo zda došlo k opravě zjevného omylu ohledně údaje, který je však dostatečně podložen zjištěními prokazujícími jejich správné znění. Skutkové zjištění (za co byl účastník pokutován) spočívalo v nesplnění povinnosti být ve vozidle připoután bezpečnostním pásem. V pokutovém bloku je toto jednání pregnantně popsáno jako „řidič nebyl při jízdě připoután bezpečnostním pásem“. Vyjádření nevyvolává nejmenší pochybnost o tom, co účastník porušil, a o jakém skutku bylo rozhodnuto v blokovém řízení. Na porušení této povinnosti navazuje právní kvalifikace přestupku ve smyslu ustanovení § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu. Na toto znění byl zápis v pokutovém bloku opraven - upřesněn. Žalovaná konstatovala, že ke změně skutkového zjištění nedošlo. K otázce zda došlo ke změně provedeného právního hodnocení, jak účastník namítá, žalovaná uvedla, že by k ní mohlo dojít za předpokladu, že by v právním řádu, v zákoně o silničním provozu existovalo ustanovení § 125c odst. 1 písm. l). To by popisovalo zákonné znaky jiného přestupku, například by postihovalo řízení vozidla bez užití obuvi. A právě za toto jednání by byl účastník pokutován. Takové ustanovení však neexistuje a ani v minulosti v zákoně o silničním provozu neexistovalo. Proto nelze hovořit o tom, že bylo jako neexistující ustanovení (provedené právní hodnocení) změněno. Ze shora uvedeného plyne, že bylo na místě plně v souladu s ustanovením § 70 správního řádu v pokutovém bloku opravit ne zcela jednoznačně čitelné malé psací písmeno „k“ (alternativně čtené jako písmeno „l“) na jednoznačně vyřčené písmeno „k“. Touto opravou nedošlo ke změně vlastního skutkového zjištění ani k provedenému právnímu hodnocení. Nebyl zásadně změněn obsah rozhodnutí. Po přezkoumání napadeného rozhodnutí konstatovala, že neshledala důvod ke zrušení nebo jeho změně. Proto odvolání zamítla a rozhodnutí DI Klatovy potvrdila.

Soud se nejprve zabýval žalobou, kterou se žalobce domáhal zrušení rozhodnutí pokutového bloku série GE/2014, číslo E 2280697 ze dne 5. 3. 2015 s tím, že podle žalobce toto rozhodnutí neodpovídá skutečnému stavu věci a právní kvalifikace přestupku uvedená v pokutovém bloku odporuje zákonu o silničním provozu a činí pokutový blok nesrozumitelným pro vnitřní rozpornost. Soud k tomu uvádí, že pokutový blok, jehož zrušení se žalobce podanou žalobou domáhá, je výsledkem, tzv. zkráceného, resp. blokového řízení. Jeho náležitosti jsou vymezeny především v § 85 odst. 1, 3 a 4 zákona o přestupcích. Rozhodnutí v blokovém řízení je vydáno až vystavením pokutového bloku a jeho podpisem obviněným z přestupku. Teprve tímto podpisem stvrzuje obviněný svou souhlas se spolehlivým zjištěním přestupku a s jeho projednáním v blokovém řízení. Jde o rozhodnutí mající podobu individuálního správního aktu. Jde o úkon správního orgánu, jímž se osobě, která se přestupku dopustila, zakládá povinnost zaplatit pokutu. Obviněný tak jednoznačně potvrzuje naplnění podmínek pro blokové řízení, které jsou stanoveny v § 84 zákona o přestupcích. Zahájení i konání blokového řízení je fakticky v dispozici obviněného

z přestupku. Je to právě obviněný, kdo za situace, kdy považuje přestupek za spolehlivě zjištěný a souhlasí s ukládanou sankcí, komu je umožněno, aby o něm bylo vedeno pouze zkrácené blokové řízení. V opačném případě má obviněný možnost, pokud nepovažuje přestupek za spolehlivě zjištěný nebo nesouhlasí s uloženou sankcí, aby bylo spáchání přestupku správním orgánem prokázáno.

Soud uvádí, že smyslem přezkumu správních rozhodnutí ve správním soudnictví je poskytnutí soudní ochrany tam, kde osoby, jež tvrdí, že byly na svých právech dotčeny a svých práv se nedomohly před správním orgánem, ač se o to pokusily. Žalobce sice v podané žalobě uvedl, že rozhodnutí pokutového bloku neodpovídá skutečnému stavu věci, nicméně nijak nespecifikoval, v čem toto spatřuje. Ani neuvedl, v čem podle jeho názoru odporuje zákonu právní kvalifikace uvedená v pokutovém bloku, čímž by činila pokutový blok nesrozumitelný. Žalobce dne 5. 3. 2015 jednoznačně souhlasil s projednáním přestupku v blokovém řízení a svým podpisem potvrdil, že údaje v něm uvedené jsou správné.

Soud má za to, že žalobce, který nepožadoval, aby s ním bylo vedeno řízení o přestupku v běžném nezkráceném správním řízení, proti němuž by byly přípustné opravné prostředky, kdy tedy mohl ve skutečnosti využít ještě dvou instancí v samostatném správním řízení, se nemůže nyní oprávněně dožadovat soudní ochrany. Soud v této souvislosti poukazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 12. 2014, č.j. 6 As 49/2003-46, kde Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že „*je-li podle § 68 písm. a) s. ř. s. žaloba nepřípustná tehdy, nevyužil-li žalobce opravných prostředků v řízení před správním orgánem, které zákon připouští, pak musí být nepřípustná i tam, kde žalobcovo právo na podání opravného prostředku zůstalo nevyužito z toho důvodu, že žalobce nehodlal vést příslušné správní řízení ani v prvním stupni a spokojil se s ukončením věci v blokovém řízení. Při použití opačného výkladu na případy přezkumu správních rozhodnutí vydaných v blokovém řízení by totiž soud namísto činnosti přezkoumné prováděl sám činnost, jež by jinak měla uskutečňovat správní orgán tehdy, pokud by osoba obviněná z přestupku takové řízení hodlala svým nesouhlasem s uložením pokuty v blokovém řízení vyvolat. Pokud by takový postup nebyl připraven aprobevat, musel by rozhodnutí správního orgánu vydané v blokovém řízení nutně shledat vždy nepřezkoumatelným pro nedostatek důvodů. Oba přístupy by popřely smysl blokového řízení.*“

Žalobce nevyužil opravné prostředky v řízení o přestupku, jež mohlo být z jeho dispozice vyvoláno, a to proto, že nevyvolal ani samotné řízení v prvním stupni. Jde tak o situaci, kdy žalobce skutečně nevyčerpala všechny opravné prostředky v řízení před správním orgánem, které jsou právními předpisy připuštěny. Za tohoto stavu soud odmítl pro žalobu proti rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Plzeňského kraje, dopravního inspektorát Klatovy ze dne 5. 3. 2015, série GE/2014, číslo E 2280697, jako nepřípustnou podle § 68 písm. a) s. ř. s.

O věci samé bylo rozhodnuto bez jednání podle § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, (dále jen s.ř.s.), neboť s tím žalobce i žalovaný souhlasili.

Při přezkoumání napadeného rozhodnutí soud vycházel podle § 75 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (*dále jen „s.ř.s.“*) ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, podle § 75 odst. 2 s.ř.s. přezkoumal napadený

výrok rozhodnutí v mezích žalobou včas uplatněných žalobních bodů, neshledal při tom vady podle § 76 odst. 2 s.ř.s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

Soud žalobu **neshledal** důvodnou.

K námitce žalobce, že je napadené rozhodnutí v rozporu s § 89 odst. 2 a § 68 odst. 3 správního řádu, neboť žalovaná nesprávně a neúplně přezkoumala soulad správního orgánu I. stupně a řízení, které vydání rozhodnutí předcházelo s právními předpisy, nepřezkoumala jej v celém rozsahu a ani v rozsahu námitky žalobce, neodůvodnila své rozhodnutí, nevypořádala se se všemi námitkami žalobce a neuvedla, na základě jakých podkladů, dospěla k závěru, že v pokutovém bloku nedošlo ke změně právního posouzení, soud uvádí, že napadené rozhodnutí bylo žalovanou přezkoumáno ve smyslu § 89 odst. 2 správního řádu. Žalovaná se zabývala prvoinstančním rozhodnutím a posuzovala jeho soulad s právními předpisy. Zabývala se námitkami uplatněným žalobcem v podaném odvolání, kdy je nejprve v úvodu odůvodnění napadeného rozhodnutí vymezila a následně s ohledem na ně napadené rozhodnutí přezkoumala v souladu s § 89 odst. 2 správního řádu, což sama uvedla i v záhlaví napadeného rozhodnutí, přičemž dospěla k závěru, že odvolání žalobce není důvodné. Neshledala tak důvodnou ani námitku nicotnosti, neuskutečnitelnosti a nezákonnosti prvoinstančního rozhodnutí, jak namítal žalobce v podaném odvolání. Napadené rozhodnutí bylo žalovanou i v souladu s § 68 odst. 3 řádně odůvodněno. Obsahuje důvody výroku rozhodnutí, úvahy, kterými se žalovaná řídila při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů. Je zřejmé, jak se žalovaná vypořádala s návrhy a jednotlivými námitkami žalobce. Dále je z odůvodnění patrné, že se žalovaná zabývala s ohledem na uplatněné odvolací námitky především právním posouzením, zda je možné v pokutovém bloku opravit zřejmé nesprávnosti a zda mohlo dojít ke změně provedeného právního hodnocení, přičemž dospěla k názoru, že bylo na místě plně v souladu s § 70 správního řádu v pokutovém bloku opravit ne zcela čitelné malé psací písmeno „k“ a touto opravou nedošlo ke změně vlastního skutkového zjištění. V daném řízení nedošlo k znovu posuzování, zda byl přestupek žalobcem spáchán či nikoliv. Žalovaná pouze přezkoumávala, zda nedošlo po vydání rozhodnutí o opravě zřejmých nesprávností ke změně skutkových zjištění, jež vyplývala z pokutového bloku. Jediným podkladem pro takovéto posouzení pak byl předmětný pokutový blok. Jiné podklady pro vydání rozhodnutí žalovaná k závěru, že nedošlo ke změně právního hodnocení, nepotřebovala, a tak nemohou být ani uvedeny v napadeném rozhodnutí. Žalobce nebyl postupem žalované nijak zkrácen na svých právech.

Neopodstatněnou soud shledal i žalobní námitku, že byla pomocí opravného rozhodnutí podle § 70 správního řádu změněna právní kvalifikace přestupku, což je právně a fakticky neuskutečnitelné a nezákonné. Jak již bylo uvedeno výše, rozhodnutí o přestupku v blokovém řízení může být vydáno za určitých podmínek (§ 84 odst. 1 zákona o přestupcích) a musí obsahovat určité náležitosti (§ 85 odst. 4 zákona o přestupcích). Zdejší soud má za to, že správní orgán byl oprávněn vydat rozhodnutí o opravě zřejmých nesprávností, kterým opravil zřejmou nesprávnost, kdy v uvedení znění § bylo v položce 6 pokutového bloku uvedeno ne zcela jednoznačně čitelné malé psací písmeno „k“ na správné písmeno „k“, neboť z ostatních skutečností uvedených v pokutovém bloku jednoznačně vyplývá, že žalobce nebyl dne 5. 3. 2015 při jízdě připoután bezpečnostním pásem v rozporu s § 6 odst. 1 písm. a) zákona o provozu na pozemních komunikacích, čímž spáchal přestupek podle § 125c odst. 1

písm. k) téhož zákona. Soud dále uvádí, že důležité pro popis skutku a jeho individualizaci je, aby jej nebylo možno zaměnit se skutkem jiným. Aby byly jasné místní, časové i věcné (obsahové) hranice skutku a aby bylo zřejmé, jaký právem chráněný zájem byl skutkem porušen a jakou skutkovou podstatu přestupku naplnil. V daném případě tyto podmínky byly splněny a tedy oprava malého psacího písmene „k“ byla provedena změnou bloku v souladu se zákonem.

Soud souhlasí s žalobcem, že není možné připustit takové změny bloku, které by měly vliv na právní kvalifikaci přestupku, neboť jak dovodil Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 23.7.2015, č.j. 2 As 126/2015-94 *„Je totiž nutno vzít v úvahu povahu a podstatu blokového řízení a pokutového bloku samotného. V tomto řízení se mezi fyzickou osobou a správním orgánem oprávněným řešit přestupky v blokovém řízení uzavírá jakási dohoda o vině a trestu, tedy zvláštní typ dvoustranné subordinační veřejnoprávní smlouvy, jejímž „výstupem“ je pokutový blok podepsaný fyzickou osobou, která svým podpisem uznává, že je pachatelem přestupku v bloku popsaneho, souhlasí s udělením sankce a implicitně na sebe bere i další sekundární důsledky spojené se spácháním přestupku.“* V daném případě žalovaná sice zasáhla do výroku rozhodnutí, kdy popis skutku plní v bloku funkci jedné ze součástí výroku rozhodnutí, nicméně tímto zásahem nebyla provedena změna právní kvalifikace, ale pouhá oprava zřejmých nesprávností, jež neměly na právní kvalifikaci a na skutková zjištění žádný vliv. S ohledem na shora uvedené soud uzavírá, že je možné připustit změny bloku, které by měly povahu nápravy zjevných nesprávností patrných ze samotného bloku. V předmětném případě se soud ztotožnil s argumentací žalované, že se ani zcela hypoteticky nemůže jednat o změnu kvalifikace, neboť ustanovení § 125c odst. 1 písm. l) zákona provozu na pozemních komunikacích neexistuje, posledním písmenem § 125c odst. 1 je právě písmeno k).

Na základě výše uvedeného soud neshledal žalobní námitky důvodnými, a žalobu proto zamítl podle § 78 odst. 7 s.ř.s.

O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s.ř.s., podle kterého by měl nárok na jejich náhradu žalovaný, který měl ve věci plný úspěch. Žalovanému však žádné náklady řízení nevznikly, a proto jejich náhrada nebyla žádnému z účastníků přiznána.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

V Plzni dne 31. března 2016

Mgr. Jana Komínková, v.r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení: Martina Kerberová